

Na vernih duš spomin.

Vesel je spomin o živih prijateljih, znancih in dobrotnikih; ljubezen nas veže ná-nje. A milo-otožen in vzvišen nad pozemske stvari je spomin odmerlih; upanje, da se bodemo spet videli, nas povzdiguje k njim. In baš denes tisti, ki o pokojnih žalujejo, gredó ven na obrástene gomile, pokrivajóče pozemske ostanke ónih, kateri so jim bili dragi.

Cvetóči venci lepšajo grobe, in cvetíce dehté prijazno vonjavo. Tu leži venec od lilij, v spomin nedolžnosti; tam vidim rožen venec, znamenje serčne ljubezni; venci od beršlina in zímzelena so po grobéh zvestih prijateljev. Tukaj cvetíce lepo cvetó, a drugód priroda umira; zdi se mi, kakor bi nas hotele opominjati nekdanje večne pomladi.

Tudi lučice goré po grobéh, a ko se zvečerí, zasvetijo lučice gori na nebu. Zvezde tako prijazno migetájo, kakor bi gledali na zemljo vsi tisti, katerih trohljiva telesa spé v mirno-tihih grobih. A človeku se vzbudi upanje in tolažba, da se kedaj bodemo vsi zopet videli!

F. Rup.

Česke pripovedke o Kristu.

(Nabral S. Meglič.)

1. Kako je sraka nastala.

Ko je še Jezus po zemlji potoval, preoblečen v prosjaka, da bi ljudi razpoznaval, prišel je h kmetici, ki je pekla. Jezus je poprosi malo kruha. „Ljubi mož, sedaj ga baš nemam,“ kmetica odgovori, „ker testo se stoperv kvasí; pridi pozneje ter spečem ti hlebček.“ Jezus je bil o nežnem čutu kmetske žene zeló razveseljen ter je na tihem testo oblagoslóvil, in hlebi so zeló narastli. Največji je bil tist, katerega je kmetica Gospodu namenila, da-si je bilo poprej testo najmanjše. A za nekoliko ur Jezus pride zopet kmetici pred vrata in je poprosi obétanega kruha. Kmetica pomolivši glavo skozi vrata zakričí zmerjaje: „ne dam nič, kruh je prevelik, sama ga hočem snesti!“ Potem jezno zaloputne vrata. A ker je bila tako lakoma in je besedo pogazila, razserdil se je Gospod in jo naúmil kaznjevati. Zmerjajočo kmetico je izpremenil v belo srako, katera se je na pol sè sajami umazala, skozi dimnik letèč. Taka še vedno po drevji leta; še zmirom je lakoma, niti zmerjanja se nij še odvadila.

2. Kukavica.

Praznik „Marijnega oznanjevanja,“ kateri nij samo dan učlovečítve našega Gospoda, nego (kakor govore) tudi njegove zvelíçalne smerti dan, bil je v starih časih tako skerbno praznovan, da še ljubi ptički so bili dolžni počivati ter nijso smeli gnjezd nanašati. Sama kukavica nij hotela Jezusu zaslužene svete čestí dajati; nanašala je še pridneje nego li druge dní. Zato jo je Jezus kaznjevál, da od tedaj nikjer nema ni mirú ni pokoja ni svojega gnjezda. Taka je in taka ostane.